

Патріман Марина Віталіївна,

курсант другого курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Резворович Кристина Русланівна,

кандидат юридичних наук,

завідувач кафедри цивільного права та процесу

факультету підготовки фахівців для підрозділів

кримінальної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ КОДИФІКАЦІЇ ТРУДОВОГО ПРАВА В УКРАЇНІ

«Благо народу - вищий закон.»

Цицерон

Кодифікація трудового права є найважливішим засобом систематизації трудового законодавства шляхом перероблення та селекції правових норм, що містяться у різних нормативно-правових актах для полегшення роботи з ними.

Важливим та не відкладним завданням України як незалежної, демократичної, соціальної, правової держави є створення цілісної системи законодавчих нормативно-правових актів.

Однією з провідних галузей права є трудове право, яке регулює трудові відносини у державі між роботодавцем та працівником-фізичною особою.

Удосконалення трудового права потребує не тільки змін чи уточнення окремих норм, але й розробки нових концептуальних підходів щодо правового регулювання трудових відносин. На теперішньому етапі життя суспільство вимагає іншого підходу щодо правового регулювання трудових взаємовідносин між роботодавцем та працівником.

Як зазначила у своїй статті О.С. Матвієнко «Проблема кодифікації трудового законодавства України»: «чинне законодавство про працю значно застаріло, не завжди відображає потреби ринкової економіки і вимагає істотного оновлення. Адже воно було прийняте в умовах не подільного панування однієї форми власності - державної, планового ведення господарства і жорсткої централізованої державної регламентації трудових відносин. За таких умов законодавство потребує не часткових змін, а кодифікації. Результатом цієї кодифікації має бути новий Трудовий кодекс України. Генеральним напрямом кодифікації трудового законодавства України має бути лібералізація правового регулювання трудових відносин. У багатьох його сферах слід переходити від жорсткого державного регулювання до договірного регулювання на національному, галузевому та регіональному і локальному рівнях». [1]

Ці погляди також розділяє Гаращенко Л.П., який у своїй науковій статті «Кодифікація трудового законодавства України: цілі та принципи» зазначає «нормами трудового законодавства закріплено статус працівника і роботодавця, визначено порядок укладення, зміни та припинення трудового договору, врегульовано питання оплати праці, підстави та умови притягнення до юридичної відповідальності в трудовому праві (дисциплінарної та матеріальної), тривалість та види робочого часу, часу відпочинку тощо. Важливу роль відіграють норми трудового законодавства в забезпеченні захисту працівників від неправомірного звільнення, створенню належних і безпечних умов праці, своєчасної виплати заробітної плати, поваги честі і гідності працівника, роботодавця, не-розголошення персональних даних працівника та ін. Застосування та реалізація всіх цих норм на практиці ускладнюється тим, що вони розпорочені в багатьох нормативно-правових актах, часто дублюють одна одну або застаріли і потребують удосконалення. Тому важливим завданням на сучасному етапі розвитку держави є уніфікація та зменшення кількості нормативно-правових актів шляхом їх систематизації і кодифікації. Завдання кодифікації трудового законодавства — створити на основі єдиних принципів шляхом відбору, перегляду, відміни застарілих і суперечливих норм, розробка таких норм, які усувають прогалини в правовому регулюванні трудових відносин». [2]

Не викликає сумніву ґрунтовність та фундаментальність ідей, висновків і пропозицій відомих науковців, які стали величезним надбанням юридичної науки, зокрема науки трудового

права. Роботи українських вчених, а саме В. С. Венедиктова, О. І. Процевського, П. Д. Пилипенка, С. М. Прилипка, В. Г. Ротаня, Н. М. Хуторян, Г. І. Чанишевої, О. М. Ярошенка, С. С. Алексеєва, А. В. Міцкевича, С. В. Полєніної, Т. Н. Рахманіної, Р. О. Халфіної та ін., присвячені дослідженню структури та змісту, аналізу окремих норм і положень проекту Трудового кодексу та окремих інститутів трудового права.

Принцип гармонізації норм трудового права України із загальновизнаними міжнародно-правовими нормами та законодавством Європейського Союзу, передбачає необхідність узгодження норм, що мають бути встановлені під час кодифікації трудового права, з міжнародно-правовими та європейськими стандартами у сфері праці.

Принцип повноти кодифікації трудового законодавства означає, що кодифікацією мають бути охоплені всі норми трудового права, оскільки чимало глав чинного Кодексу законів про працю України паралельно дублюють окремі законодавчі акти, такі як: Закон України «Про колективні договори і угоди», Закон України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», Закон України «Про оплату праці», Закон України «Про відпустки» тощо. [3]

Головною соціальною, політичною, економічною та правовою метою кодифікації трудового законодавства є його оновлення та удосконалення на основі світового та міжнародного досвіду, урахування особливостей та здобутків національного трудового права, забезпечення належних механізмів охорони та захисту трудових прав працівників та реалізація принципів соціального діалогу.

Бібліографічні посилання:

1. О. С. Матвієнко. Проблема кодифікації трудового законодавства України. Вісник Державного Луганського університету внутрішніх справ 1'2014: УДК 349.2 (477). С. – 272–279.
2. Л. П. Гаращенко. Кодифікація трудового законодавства України: цілі та принципи. Юрид. наука. – № 1 (1) / 2011. С. – 119–123.

Воробець Христина Олегівна,

курсант другого курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ;

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я ТА БЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ДОВКІЛЛЯ

Утвердження, забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, а також основоположною складовою процесу реформування правової системи України та розбудови громадянського суспільства. Головною оцінкою діяльності держави та ефективності існуючого на її території правопорядку є забезпечення, насамперед, особистих немайнових благ, які становлять сутнісну основу як окремого індивіда, так і суспільства як особливого соціального утворення. Визнаючи людину головною соціальною цінністю, Конституція України обумовлює необхідність забезпечення належного стану і нормативного закріплення та гарантій своєчасного і безперешкодного здійснення нею особистих немайнових прав, які є вирішальним чинником суспільного прогресу. З огляду на це, в сучасних умовах розбудови в Україні правової соціальної держави та здійснення реформи цивільного законодавства проблема особистих немайнових прав є однією з найбільш важливих та актуальних у сучасній цивілістиці [1].

Право на безпечне для життя та здоров'я довкілля – одне з фундаментальних і всеохоплюючих